כדעבד ליה רבי עקיבא לדביתהו יחת"ר לא

תצא אשה בעיר של זהב ואם יצתה חייבת

חטאת דברי רבי מאיר וחכמים אומרים לא

תצא ואם יצתה פמורה ירבי אליעזר אומר

יוצאה אשה בעיר של זהב לכתחלה במאי

כדעבד ליה ר' עקיבא לדביתהו. במסכת נדרים (דף נ.): כלילא.

על פדחתה היא קושרתו מאון לאון יש שכולו טס זהב שקורין לימ״א וים שעושין ממשי טווי עם הזהב שקורין פריז"ש: דניסכא. טם העשוי כולו מניסכא דהיינו זהב או כסף דבר הניתך: דאסיר.

ומסויים:

מגו דחשיב גזירה דילמא שלפא

דארוקתא.

שמלויירת בזהב ובאבנים טובות:

אניסכא. דאית ביה עיקר ומחויא

ליה ומר סבר ארוקתא הוא עיקר

דידיה ולא חשיב ליה ולא מחויא ליה:

כולי עלמא לא פליגי דשרי. דארוהתא

עיקר: בפירוש אמרת לן משמיה

דרב. לפני חלייך קודם ששכחת

תלמודך: כלילה שרי. אלמא דרב

אשי עיקר דמוקי פלוגתא בדניסכא

אבל בארוקתא מודה רב ואיכא

לאוקמי לדידיה בארוקתא: גברא

רבה מריכה ומטלע. לוי חינולט

דאחוי קידה קמיה דרבים: נח נפשיה

דרבי חפס. במסכת כתובות בהנושח

ומג:) אמרינו דכי שכיב רבי אמר רבי

חנינא בר חמא ישב בראש ולא קיבל

עליו רבי חנינא שהיה רבי אפם גדול

ממנו שתי שנים (כ) ויתיב רבי

אפס ברישא ומתוך שהיה רבי חנינא

חשוב לא נכנס לבית מדרשו והיה

יושב בחוץ ומשום כבודו ישב לו לוי

אללו: וקאתי להכא. שלא היה רבי

חנינא גדול הימנו לא בתורה ולא

בשנים ולא ניכף ליה לוי ובא לכאן:

לוי לרבי אפם מיכם הוה כיים ליה.

שהרי זקן ממנו: קמרא. אבנט חשוב

ים שעושין אותו מס של זהב ויש

שעושין אותו רלועה משבלות זהב

ואבנים קבועות בו: מידי דהוה

אטלית מווהבת. דהוי תכשיט ושריה

ולמישלף ואחויי כמי לא חיישיכן שאין

דרך להתיר אזורו בשוק ויפלו בגדיו:

דניסכא °וכל ישראל בני מלכים

ראוים לו: תרי המייני קאמרת.

הא ודאי משאוי הוא ואסור לשון

תלמידי רבינו יצחק (ג) נ"ע [ובתלמידי]

רבינו הלוי מלאתי מותר והראשוז

נראה לי משום דגבי הצלת דליקה

מנינן לר' יוסי שמנה עשר כלים

והתם חד חגור הוא דמנינן בכל

כתבי הקדש (לקמן דף קכ.) ואי שני

חגורות שרי לכתחילה נימני התם

תרי: רסוהי. חתיכת מעיל רחבה:

אי אים ליה מפרחייםא. רלועות

קלרות תלויות בה לקושרה בהם

ולהדקה סביבותיו: שרי. דמיהדק

שפיר וליכא למיחש דילמא משתרי

הטרי ונפיל ואתי לאיתויי: מפרחייתא.

פינדנ״א בלע״ו: מנקטא פארי יי.

מושטנינ״א והוא בגד שיש לו שנלים

כעין מכנסים ומכנסת בו רלועה

רחבה וקושרת סביב לוארה והבגד

תלוי על לבה והוא חשוב ומלוייר

אאבנט של מלכים.

שעשוי כולו

רלועה

<u>:كا</u>

בב א ב מיי פייש מהלי שנת הלכה יי טושיש אית סי שג סעיף ה: בג ג מיי שם הלי ג' סמג לאון כה: בד ד טושיש אית סי של

בר ד טוש"ע ח"ח סיי שח סעיף לו: בה ה טוש"ע ח"ח סיי שג סעיף ו: בז ו מיי שם הלכה ז טוש"ע שם סעיף ח:

תורה אור השלם וֹ וְתִגְזֵר אוֹמֶר וְיָקֶם לְךְּ וְעַל דְּרָכֵיךְ נְגַהּ אוֹר: איור כר כח

מוסף תוספות

א. וא״ת כיון דאשה חשובה לא שלפא ומחויא תהא מותר באשה חשובה. וזה לא אמר שום תנא וסתמא קתני לה בכל הנשים. ריטנ״א. ב. לעיל. הנשים, ליטנ"ת, ב. דעיד. מוס' הלח"ש, ג. הילכך שרי לדידהו. מוס' הלח"ש. T. דלא פלוג רבנן. מוס' הרל"ט. ה. [ולא כ]פירש"י הרל"ט. ה. [ולא כ]פירש"י דאשמועינן דאניסכא תכשיט הוא ואע"פ שהוא חשוב מאד מידי דהוי אאבנט של מלכים שעשוי אניסכא וכל ישראל בני מלכים ודלא כרבנן (לקמן קיא.) ריטנ״א. (ועי׳ מהר״ס). 1. דאין דרך לחגור שתי חגורות. מוס׳ הרא"ש, T. דפונדא הוא על יאל ש, די די ומי איז איל כל החלוק והחגור הוא על כל הבגדים. מיטנ״א, ח. לו בו. תוס׳ הלא״ש. 10. רש״י פירש שהוא בגד שיש לו מכנסיים שנצים כגוז ימכניסיז בה רצועה רחבה ומכניסין בחי ב. ב..... וקושרה סביב צוארה והבגד תלוי על לבה והוא חשוב ומצוייר בזהב ונקרא מנקטא פארי על שם שמקבלין. פסקי הרא"ש סימן ו'. י'. שנופלין מפיה שלא יטנפו בגדיה. פסקי הרא"ש סימן ו'. יא. לפי שטורח להסירן. מוס' הרא"ש. יב. חוטין. מום׳ הרח״ם. יג. [ו]אורחא טוס טוט ט. ג. נון אור זוא דתלמודא הוא בהרבה מקומות דכי קאי ברישא . דייק מרישא ושביק סיפא רמפרשה בהדיא. רשנ״ח. ד. [ד] אסיפא דוקא קאי, T רשנ"ל. 10 בהיא של מתכת החותמה של אלמוג, והיינו דמפרש ואזיל שהיה ר' נחמיה אומר בטבעת הלך אחר אומו בטבעו ווק היי.
חותמה וכיון דבתר
חותמה אזיל ברישא
מטהר ובסיפא מטמא. חי
הר"ן, 10 אלא דנקט תנא סרכא דסיפא. ריטנ״ל. דאי ס״ד היא של מתכות וחותמה של אלמוג

רב נסים גאון

דרישא מודה כה כ' וחמיה

הוא משום המעמיד כברייתא דמטמא להו.

רמב"ו. וועי' מהרש"או.

. גברא רבא אריכתא אתא לנהרדעאי ומטלע. פירוש לנהרז עאי ומטלע. פיווש והוא צולע על יריכו כדמתרגמינן והוא מטלע. והדבר שגרם לו זה מפורש בפ' ג' דתעניות [דף כה] לוי דת רתעניתא בעי רחמי ולא אתא מיטרא, אמר לפניו ברונו של עולם עלית יישבת למעלה במרום ואי וישבת למעלה במוזם ואי אתה משגיח על בניך ואתא מיטרא ואיטלע. אמר ר׳ אלעזר אל יטיח אדם דברים כלפי למעלה, שהרי אדם

באן דרכה למיפק בכלילא אשה חשובה. אחומר ר"י דדוקה בכלילה שרי שמוחל הכה וכן רבי חליעזרב דוקה בעיר של זהב שאין כל הנשים רגילות בהן אלא אשה חשובה" אבל שאר תכשיטי נשים אסירי אפי׳ לאשה חשובה דאין לחלק בין הנשים והביא ראיה

מס"פ כירה (לעיל דף מו:) דקאמר עולא מה טעם הואיל ואיכא תורת כלי עליהן ומה דחק לומר כן כיון דחזי לנשים חשובות דאפי׳ לרבנן דאסרי בעיר של זהב לאשה חשובה מודו בשאר תכשיטים אליבא דשמואל דשרי כלילא אפילו לרבנו:

אאבנמ של מלכים. השתלבושם

הוא ואין להם אבנט אחר ה"נ שרי האי קמרא לאיתתא דמלבושה היא ולא משלפא ומחויא: תרי המייני קאמרת. לשון אחד פי׳ בהונטרם לאיסורי ואע״ג דחשיב בפ' כל כתבי (לקמן דף קכ:) בי"ח כלים פונדא וחגור ופי' התם בקונט׳ דפונדה הוה אזור היינו כגון שיש בגד מפסיק בינתים אבל תרי המייני זה על גב זה אסור ולא דמי לכמה מלבושים שאדם לובש בשביל הקור אבל תרי המייני מה הנאה יש

ואין דרך לחגור ומשוי הוא: מנקמא פארי. מפירורי הפת' ותכשיט הוא:

בובי האף. וממי האחן שרויא כדפיי בקונטרס ואע"ג דאמר לקמוש הבנות יולאות בחוטין שבאזניהן ואמר בגמ׳ דשל מיני לבעונים אסירי דילמא משלפי הואיל ותכשיט נינהו התם יביותר קל °ליטלם מנומי האוון: אסיפא סמיך יי דקתני בהדיא דחייבת חטאתיג: רבי נחמיה מממא. נראה לר"י דברישא מטהר שו דלא בעי למימר הלך אף אחר חותמה אלא דוקא אחר חותמה שהוא עיקר שו וכן משמע בהדיא בתוספתא דמסכת כלים ? דתניא טבעת של מתכת וחותמה של אלמוג רבי נחמיה מטהר שהיה רבי נחמיה אומר אמר מוממה:

בטבעת הלך לצ

קמיפלגי ר"מ סבר משוי הוא ורבנן סברי תכשים הוא דילמא שלפא ומחויא ליה ואתיא לאתויי ור"א סבר מאן דרכה למיפק בעיר של זהב אשה חשובה ואשה חשובה לא משלפא ומחויא כלילא רב אסר ושמואל אשרי דאניםכא כולי עלמא לא פליגי דאסור כי פליגי דארוקתא מר סבר אניסכא עיקר ומר סבר ארוקתא עיקר רב אשי מתני לקולא ידארוקתא דכולי עלמא לא פליגי דשרי כי פליגי דאניםכא מר סבר דילמא שלפא ומחויא ואתי לאתויי ומר סבר מאן . דרכה למִיפּק בָכלילא אשה חשובה ואשה חשובה לא שלפא ומחויא •א"ל רב שמואל בר בר חנה לרב יוסף בפירוש אמרת לן משמיה דרב כלילא שרי אמרו ליה לרב אתא גברא רבה אריכא לנהרדעא ומטלע ודרש כלילא שרי אמר מאן גברא רבה אריכא [דאימלע] לוי ש"מ נח נפשיח דרבי אפם ויתיב ר' חנינא ברישא ולא הוה ליה איניש ללוי למיתב גביה (6) וקאתי להכא ודילמא נח נפשיה דרבי חנינא ור' אפס כדקאי קאי ולא הוה ליה איניש ללוי למיתב גביה וקאתי להכא אם איתא דרבי חנינא שכיב לוי לר' אפם מיכף הוה כייף ליה ותו דרבי חנינא לא סגי דלא מליך דכי הוה קא ניחא נפשיה דרבי אמר חנינא בר' חמא יתיב בראש וכתיב בהו בצדיקים יותגזר אומר ויקם לך וגו' דרש לוי בנהרדעא כלילא שרי נפיק עשרין וארבע כלילי מכולה נהרדעא דרש רבה בר אבוה

במחוזא כלילא שרי ונפקו תמני סרי כלילי מחדא מבואה אמר רב יהודה אמר רב שמואל קמרא שרי איכא דאמרי דארוקתא ואמר רב ספרא מידי דהוה אמלית מוזהבת ואיכא דאמרי ידאניסכא ואמר רב ספרא מידי דהוה אאבנט של מלכים א"ל רבינא לרב אשי קמרא עילוי המיינא מאי א"ל דתרי המייני קאמרת אמר רב אשי ההאי רסוקא אי אית ליה מפרחייתא שרי ואי לא אסיר: ולא בקטלא: מאי קטלא מנקטא פארי: נומים: ינומי האף: ולא בטבעת שאין עליה חותם: הא יש עליה חותם חייבת אלמא לאו תכשים הוא ורמינהו מבעות נומים ממאים ואלו הן תכשימי נשים קמלאות נומים ומבעות ומבעת בין שיש עליה חותם בין שאין עליה חותם ונזמי האף אמר רבי זירא לא קשיא הא ר' נחמיה הא רבנן יידתניא ייהיא של מתכת וחותמה של אלמוג ממאה היא של אלמוג וחותמה של מתכת מהורה ורבי נחמיה מממא

שהיה ר' נחמיה אומר במבעת הלך אחר חותמה בעול הלך אחר סמלוניו

בזהב וי"מ כמין חלי עגול עשוי כמין כלבוס^{ם) (ה)} ואוחזת בו מפתחי חלוקה והפגם בולע לוארה והוא של זהב לוי"ה: **נומי האף.** אבל נזמי האוזן מותרין לכתחלה דטריחא לה מילתא למישלף ואחויי מפני שאוניה מכוסות בקישורין: ולא בטבעה שאין עליה חותם. קתני מתניתין דאם יצאת פטורה דתכשיט הוא לה ומשום דילמא משלפא ומחויא הוא דמיתסר: הא יש עליה **חותם חייבת הטאם.** דלאו תכשיט הוא והוי משאיי: נומים. נומי האוזן: **וטבעת בין שיש כו'**. כלומר וטבעת שאמרנו בין שיש עליה כו': הא רבי נחמיה. דאמר עיקר טבעת אדעתא דחותם הוא חייבת חטאת דחותם לאשה לאו תכשיט הוא דאין

דרך לאשה לחתום ולשלות שלוחים שאין חותם עשוי אלא לאדם גדול וממונה והא דקתני תכשיט הוא רבנן דאמרי גופה של טבעת עיקר ואדעתא דטבעת נפקא ביה וטבעת ודאי תכשיט הוא: ממאה. דטבעת עיקר והוה ליה פשוטי כלי מתכות: היא של אלמוג וחוסמה של מסכם טהורה. דהוה ליה פשוטי כלי עץ: הלך אחר סמלוניו. ואם של מתכות הם טמא: סמלוניו. העול שלהם לא היה פגום כשלנו אלא חלק ונוקבים בו שני נקבים וביניהם כעובי עורף השור וחוחבין בהן שתי יחדות והם סימלונין: בהולב

כדינא ... , דאניסכא דרשי דשרי, כיון ים לכלים, איי הוב ביל מעלה ואטלע. ובמסכת סוכה (נג) בפרק החליל קאלו (אמרו) לוי אחוי קידה קמיה דר' ואטלע. ואמרו גדול הטיח דברים כלפי למעלה ואטלע. ובמסכת סוכה (נג) בפר חמא, ומה דאמר רבנו הקדוש בצוויו חנינא בר חמא ישב בראש בפירוקה הא והא גרמא ליה. אבל מעשה כמפורש) (מפרש) בפרק הנושא את האשה בכתובות (קג).

בין כלית בין קמוא חומרות של הובקורות ומחלית שבמצחת של אנון מאסו שלית מחודת אמריב אם ירום אחרים בין כלית בין קמוא חומה שלי היום של החודת או להית מחודת האריב של החודת האריב של החודת האריב של החודת האריב של החודת האריב שליד תחום האריב שליד תחום ממנו לימינו ולשמאלו תכשיט הוא, איז איזנו מלאת תכשיטר לצאת בו בשבת כי אינו כלי, קטלא, תכשיט בצואר כגון ענק, והיא בלשת שליד חותם ואחד טבעת שאי עליה חותם ואחד טבעת שאין עליה חותם האריב של אמוג וחותמה של ממכת, מחד טבעת שיש עליה חותם ואחד טבעת שאין עליה חותם ואחד בעבעת של אלמוג וחותמה של מתכת משויר בשבת מיי אל האר כלי הוא, לענין שבת נמי לאו כלי הוא ומשוי הוא. הא ברייתא ר' נחמיה היא דמשוי ליה לענין שמת מהי תכשיט הוא, דתנין טבעת של מתכת וחותמה של אלמוג ומוצר של היא ענין שבת נמי תכשיט הוא, דתנין טבעת של מתכת וחותמה של אלמוג וכרובים בי"צדיק מצץ עבות רשעים.

בקולב

לקמן קלח. מוספ' פ"ה],נקמן קלח. מוספ' פ"ה],עדיות פ"ב מ"ו, ב) עדיות פ"ב מ"ו, ג) כתובות קג:, ד) [כלים פי"א מ"ח ע"ש], ס) [בכלים פי"ג מ"ו לא נזכר פלוגתא דר" נחמי' הלכך שפיר גרסי דתניאן, ו) לעיל נב: תוספתא

הגהות הב"ח

(א) גמ' למימב גבי' וקם וקאמי: (ב) רש"י ד"ה נמ נפשיה וכו' שתי שנים נפשיה וכו' שתי שנים ומחצה ויתיב: (ג) ד"ה תרי וכו' ר' ילמק בר יהודה ("ע: (ד) ד"ה מנקטא פארי. נ"ב ע"ל כדף נו ע"ב כמה עפירע"י: (ה) בא"ד כמין כלבוס כזה:

גליון הש"ם

ים א"ל רב שמואל בר בר חנה לרב יוסף. לקמן קמו ע"ב: רש"י ד"ה אאבנט ע"ב: רש"י וכו' וכל ישראל בני מלכים. ובר וכד ישראל בני מלכים. עיין לקמן דף קיל ע״ל: תום' ד״ה נזמי האף וכו' לימלם מנזמי האון. עיין תשו' כ״ח החדשות סי' מ״ל:

לעזי רש"י

למ"א. טס, להב יבי או פסי, ייב (לוח דק של מתכת). פריז"ש [פריי"ש]. ב. יי ש נפריי״ש]. נזר רקום בזהב. פינדצ״א [פינדנ״ץ]. שרוכים, כתפיות (להדק בגד על הגור). . מושטניצ״א. לבובה את החזה, שהיא קשורה בשרוכים ובה חוטי-זהב).

מוסף רש"י

לוי לר' אפס מיכף הוי כייף ליה. קודס שיגלה ממקומו, אבל לר' חנינא לא כייף (כתובות קג:). וחותמה של אלמוג. עלי חלמוגים של אלהוגי עלי מלמוגיט והוא נאה (לעיל גב:). טמאה. דבתר טבעת אולינן ופשוטי כלי מתכות טמאים

רבינו חננאל

כדעבד ר' עקיבא לדביתהו. בינבו די פקיבא לוביתות. ת״ר לא תצא אשה בעיר של זהב ואם יצתה חייבת חטאת דברי ד' מאיר, וחכ״א לא תצא ואם יצאת פטורה. ר' אליעזר אומר יוצאה אשה בעיר של זהב לכתחילה. בעיו של והב לכומוליה. כלילא, רב אסר ושמואל שרי. פי' נסכא, חוטין מלשון מסכת [כלים פכ"א], רוקתא, מטלית. וקי"ל כרב אשי דהוא בתרא דאמר ארוקתא כ"ע לא פליגי דשרי, כי פליגי כלילא דאניסכא, רב אסר ושמואל שרי. וקיי״ל כרב באיסורי, . ואע״ג דאיכא למימר מעשה רב והא דדרש לוי כלילא מנהרדעא, וכן הא דדרש רבה בר אבוה במחוזא כלילא